

[Fuglsang.]

asociale og til dels kulturfjendtlige besparelsesforslag opsluges stort set af deres øgede krav til militærbudgettet. Måske de radikale og andre regeringspartier vil bruge denne kendsgerning som undskyldning for deres deltagelse i forsvarsforliget, for ellers ville — vil jeg hævde — militærudgifterne bare blive endnu større. En sådan forklaring duer selvfølgelig ikke. Det er dem, der har regeringen, og som også har et parlamentarisk flertal bag sig, der har ansvaret, og ikke alle mulige andre.

Venstre og de konservative taler om de 800 000 angiveligt privilegerede, som ikke betaler skat. Rent bortset fra, at det i den forbindelse vistnok var mere naturligt f. eks. at tale om de 70 godsejere, der simpelt hen opgiver deres indtægt til 0, så betaler de 800 000 jo skat. De betaler gennem de stadig stigende indirekte skatter forholdsvis langt mere end adskillige store indkomster, idet de indirekte skatter efterhånden er nået op til gennemsnitlig at udgøre ca. 2 500 kr. pr. familie. Men skatterne kan sættes ned, også uden at det går ud over sociale og kulturelle formål, først og fremmest på bekostning af militæret, men derudover også ved at undgå de store, bevidste overskud på statsbudgettet, en politik, der mere eller mindre går igen ud over landets kommuner.

Vi har endvidere både direkte og indirekte stillet vore forslag om skattelettelser for de små indtægter; vi har foreslået tøj-skatten ophævet; vi ønsker, hvad de direkte skatter angår, en stærkt progressiv skat på de større indtægter. Dette er helt på linje med arbejder- og fagbevægelsens krav om gennem skatter og økonomisk politik, i hvert tilfælde i nogen grad, at modvirke den sociale ulighed.

En anden uløst opgave er boligproblemet. Ingen er i tvivl om dette problems betydning. Det understreges af lægernes oplysning om den langt større sygelighed ikke mindst for børnene i gamle, dårlige og usunde lejligheder. Andre kan tale med om boligens sociale og moralske betydning. Hvor meget af den omtalte, måske for omtalte, ungdomskriminalitet har ikke sin rod i lejligheder, som simpelt hen udelukker et normalt, sundt familieliv! Hvad ungdommen angår, fortæller mangelen på 60 000 værelser alene i

København sit om dens stilling. Tager man disse og adskillige andre ledsagefænomener til bolignøden op, viser det dog, at levestandard er noget andet og mere end knallerter og fjernsynsapparater. De fortæller også, at der er områder, hvor det i sidste instans er dyrt at spare. Men netop på dette vigtige område, boligområdet, er absolut ingen opgaver løst; der er tværtimod tale om tilbageskridt. Den i sine virkninger utilstrækkelige lov, vi har her, er, samtidig med at den er gjort til en afviklingslov, forringet i en sådan grad, at boligsituationen omkring i vore byer nærmer sig det katastrofale. Dels er nybyggeriet standset gennem det med rette meget omtalte byggestop, dels overlades byggeriet i stærkt stigende omfang til private bygherrers uensigtsmæssige, alt for dyre og ofte dårlige spekulationsbyggeri. Jeg har hørt tallene oplyst for boligbyggeriets omfang, men vi må vel også spørge: til hvilke priser? Svarer de lejligheder, man bygger, til de boligsøgendes økonomiske forhold og til deres familiemæssige krav? Vi kan vist roligt sige, at det gør de ikke.

Hvordan er skole- og uddannelsesproblemet løst? Ja, den højtærede undervisningsminister har sat sit navn under en ny skolelov, som ingen vil bestride er bedre end den gamle, men denne betød som bekendt også et fremskridt i sammenligning med sin forgænger; der var bare det, at den aldrig blev virkelig gennemført. Derfor er det tilgiveligt, at folk spørger sig selv: hvordan vil det gå med denne? Jeg erkender, at man må indrømme ministeren en rimelig frist, inden man ser de helt store resultater, men det, som har fremkaldt uro og diskussion, er, at vi end ikke har set virkelige fremskridt. Herom vidner hele den diskussion, der har været om lærermangelen, om cirkulæret om nedsættelse af timetallet, om skolebyggeriet og om forsyningen med undervisningsmateriale. Kommunerne har givet konkrete anvisninger til at overvinde lærermangelen både ved udnyttelse af bestående seminarier og opførelse af nye. Vi har som overgangsløsning rejst spørgsmålet om på frivilligt grundlag at frigøre lærere fra militærtjenesten.

Et andet område, hvor jeg dårligt vil tro at de radikale eller andre regeringspartier vil betragte opgaverne som løst, er jord-